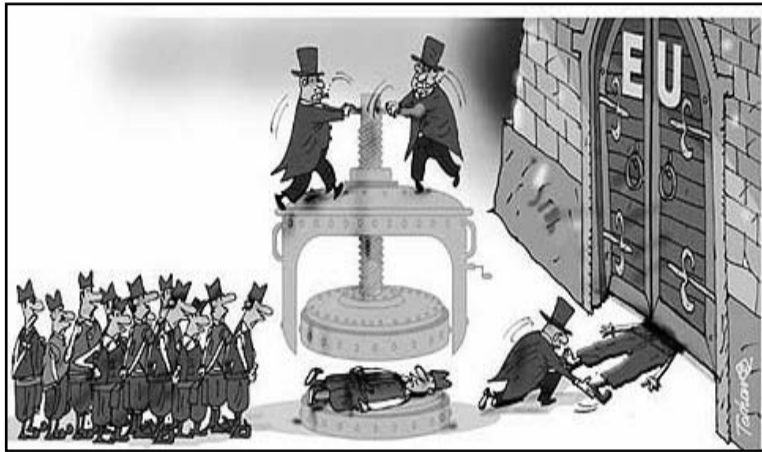

Bíró Zoltán

Tűnődés temetés után

Szombaton eltemettük Csurka Istvánt. Amint álltunk a koporsó mellett, nem tudtam szabadulni a gondolattól: Csurka István a ravatalon, Gyurcsány az Országházban. Ez a magyar országkép. Azután: az „Apák és fiúk”. Az apák internálták Csurkát, a fiúk évtizedekkel később fasisztának bélyegezték. A bolsevik apák nyugodt, békés öregkort értek a kapitalizmusban, ha meg nem haltak influenzában. A fiúk és a lányok meggazdagodtak, karriert csináltak, és világszerte hirdetik, hogy itt tumbol a rasszizmus, üldözik a kisebbségeket. A rendszerváltó író a ravatalon, a régi rendszer átmentett gyermekei Brüsszelben és Strasbourgban, s írják a feljelentéseket Magyarország ellen mint európai parlamenti képviselők.

Huszonkét éven át egy abszurd dráma részesei voltunk és vagyunk. Ennek a drámának a szerzője azonban nem a drámaíró Csurka István, hanem a „másik írószöveg”. Sokszerzős darabról van szó. Magyar abszurd ez a javából. Írták Budapesten, New Yorkban, Tel-Avivban és Európa néhány fővárosában. Most folytatják Brüsszelben és itthon, itthon szakadatlanul. Miközben mi temetjük megint azt, aki igazságokat állított szembe a hazugságokkal, temetjük egy nemzedék legjobbait. Gyarapodnak a

veszteségeink: korábban Fekete Gyula és Püski Sándor, még korábban Czine Mihály és Kiss Ferenc. A múlt héten hunyt el Hornyik Miklós. Sok ezren voltak Csurka István temetésén, nem sokkal előtte több százezren voltak a kormányt támogató „békemenetben”, de az országképet mások, másutt rajzolják. És ez az abszurd nem érhet véget, mert elmaradt a számonkérés, a bűnösök büntetése, elmaradt az igazságszolgáltatás. A nemzet és mindazok, akik hűséggel szolgálták, körön kívül rekedtek, a pénz és a politika gengszterei fölértek kerekedtek, hiszen volt itt egy rendszerváltás, s van most egy globális demokrácia. Akinek nem tetszik, mehet, nyitva áll a világ minden kapuja vagy a sírgödör. Mint oly gyakran, Ady jut most is eszembe, a magyar sorstudat kétségbeesett utolsó felfakadása: „Ravatal előttetek, ravatal...”

Most aztán tűnődhetünk azon, hogyan is történhetett ez velünk. Hogy történhetett az a gyomorfordító furcsaság, hogy változott a rendszer, de nem változott a hatalom? Hogyan bújtak elő annak idején az ország új vezetői hirtelen, szinte az ismeretlenségből, hogy aztán az ország felszámolóbiztosai legyenek? Méghozzá rendszerváltás címen! Milyen háttérhatalom választotta ki és tartotta kézben őket? Hogy történhetett meg, hogy a régi nómenklatúra emberei úgy sétáltak át egyik rendszerből a másikba, mint egyik kaszinóból a másikba? Hol van még egy ország Európában, ahol az államkincstárból magánvagyonot bővülő korábbi ifjúkommunista az ország miniszterelnöke lehet, mert néhány év alatt elévül a bűncselekménye? És miféle hatalom teszi lehetővé – vagy miféle tehetetlenség –, hogy

akik éveken át száz- és ezermilliárdokkal rövidítették meg az országot, most is szabadon szervezhetnek a kétharmados kormány, vagyis a népakarat ellen? Itthon a parlamentben és nyugaton bárhol, politikai védőháló alatt.

Tizenkilencben Kun Bélák még a gyűjtőfogházból szervezheték a puccsot, utódaik ma ezt a parlamentekben tehetik, a hazaiban és még inkább az európaiban. Ma már ez az igazi kérdés, mert már csak erre lehetne gyakorlati választ adni, olyan választ, amelynek végre következménye is lehet. Hiszen azok, akik az ötvenhatos megtorlásban ítélethozóként vagy mint verőlegények vagy parancsostók részt vettek, a volt ávosok, azok, akik Csurka István, Wittner Mária, Dénes János és sok ezer más magyar életére törtek, már meghaltak vagy aggastyánok. Fölöttük ítélkezzen már a Feljebbvaló. Am itt vannak a „fiúk” és persze a lányok, a régebbiek és az újabbak, akik kormányzati, képviselői szerepük következtében felelősséggel tartoznak. Nemcsak politikai, hanem jogi felelősséggel is! Köztünk járnak és oktatnak és szónokolnak és szervezkednek a vétkesek és a cinkosok. Hol marad hát még mindig a felelősségre vonás az ország szervezett kifosztásáért, a nemzet megcsúfolásáért, a hazaárulásért? Kit vontak felelősségre eddig a kétségbeesett, az önpusztító életkért, emberek öngyilkosságba kergetéséért, a magyarság pusztításáért? Tudjuk, nagy erők nagy érdekekkel homályosítják itt az elmét, és tartják gúzsba kötve az igazságtevő akaratot. De mégis! Micsoda összemzeti bénultság ez, és meddig terjedhet a tehetetlenség? Lehet, hogy egy pusztító és tisztító robbanásig? Jobb volna talán szépen, komótosan, de következetesen igazságot tenni, hogy ne megint az ártatlanok fizessék meg annak az árát, amit az ártók elkövettek. Egyelőre azonban az utóbbiak az Európai Parlamentben, Demszky talán a horvátországi tengerparton, Bajnai az amerikai egyetemen, Gyurcsány az Országházban.

Csurka pedig a ravatalon.

Forrás:
Magyar Hírlap

A fényes gomb

Van Európa asszonyosság kabátján egy fényes gomb. Mi magyarok Magyarországnak, a Hazának hívjuk. A szarkák számára viszont csak egy fényes gomb, amit el szeretnének lopni. Ilyen a szarkák természete. Hazánk történetét nézve, bőven jutott szarka, aki ránk fente a csőrét. Némelyiket lenyilasztuk, egynehányat elzavartunk, volt, amelyiket hazaküldtük.

Tisztességes küzdelem volt, szemtől szembe. De most valami megváltozott. A szarka átváltozott. Metamorfózisa végén dögkeselyűvé vált. Fényes csillogó tollait szürke rejtőszínekre váltotta, ellenfelekben tiszteletet ébresztő harciasságát sunyi, alattomos mosolyra cserélte. Ő a zsidó „üzletember”. Ő nem itt született, ő csak a pénz szagát követte. Az ő fegyverei a bankok, a médiák, a korrupt politikusok. Az ő harci eszközei a csábító hitelek, a hírek elferdítése, elhallgatása, a magyarokat megnyomorító adók és törvények gyártása.

Ők jellemtelenségükből adódóan mindenütt ott rejtőznek, ahol pénzt szimatolnak. De most bajban vannak! Hiába a sok ellopott pénz, hiába a zsebben lévő parlamenti pártok. Nincs az a pénz, amin hazát lehetne venni. Ahogy az olajkészlet fogy, úgy fogy az USA érdeklődése a Közel-kelet iránt. Amerika nélkül Izraelnek vége! Tudják ezt a zsidók, de tudják ám ezt az arabok is. Szóval, ha venni nem tudnak, lopnak egyet. Fényeset, szépet, Magyar Hazát. Jó fekvésűt, ahol korlátlanul van

tiszta ivóvíz, jó a klíma, és ami a lényeg: nincsenek vérszomjas, bosszúálló arabok.

Nosza, megvan a cél-ország, de hol fognak lakni? A stratégia készen, hisz jól bevált a palesztinokkal szemben is.

– Építtessünk kerítéssel körbevett, jól védhető lakóparkokat a magyarokkal, akiket a végén úgysem fizetünk ki. Vegyük el a jelzálloggal terhelt in-

gatlanjaikat, hisz' úgysem tudnak fizetni, (v)álság van! Igen ám, de azt azért nem várhatjuk el Izrael népétől, hogy a gójokkal (nem zsidó ember) egy iskolába, közös kórházba járjanak! Sebaj, le kell züllesztetni a magyar oktatást, be kell zárni az iskolákat (amiket majd átvesznek ingyen), rá kell tenniük a kezüket az egészségügyre, a kórházainkra és már minden kóser.

Nagy az öröm Izraelben. Csak egy a „baj”, az ország foglalt, tele van magyarokkal. Jön az ötlet: Túl sokan vannak, elég lenne 3 millió is. Rabszolgának. Kipattan a szikra: biztassuk fel a cigányokat, majd azok elvégzik a piszkos munkát, aztán persze őket telepítjük ki az üres Izraelbe, had legyen az araboknak is örömük benne. Tobzódhatnak az ötletekben: Mérgezzük meg őket „ismeretlen” származású élelmiszerekkel és még pénzt is keresünk. Hirdessük, hogy trendi szinglinek, nem szégyen buzinak lenni. Így nem szaporodik a magyar. Kiírta önmagát.

A számításaikba hiba csúszott! A terv kiszívott. Árulók ott is vannak. Még egy év kellett volna-e gyalázatos tervhez. Ezt az egy évet kaptuk meg a Jó Istentől, ezt az utolsó lehetőséget kell kihasználni a magyarnak. Mit tehetünk? Összefogunk! Számon kérünk! Számon kérjük jelenlegi „vezetőinket, képviselőinket”. Nem dolgozunk zsidó cégnek. Nem veszünk mérget a multiktól. Nem olvasunk és nézünk hazug sajtót, nem hallgatjuk tovább a magyarok gyalázását a parlamenti pártoktól. (Nem támogatunk egy pártot sem! - szerk.) Összefogunk! Piacra járunk, magyar árut veszünk, beszélgetünk a szomszédokkal, szerveződünk.

Informálódunk, tervezünk, cselekszünk! Nem vagy egyedül! Hallgass a szívedre, keresd a tenni vágyó magunkfajtákat.

Haza csak egy van! Magyarország a Magyaroké!

B. Béla
jovonk.info

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stoffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: El-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1. Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE.

Főkönyvtel: Illyés Veronika. Könyvtel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózat. Felelős terjesztő: El-KIA Kft. Nyomda: Europrint Nyomda – Csíkszereda

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.